

S

Ygn. akt I C 345/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Halina Maliszewska

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Lis

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2023 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółki Komandytowej w M.

przeciwko R. M.

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółki Komandytowej w M. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sędzia Halina Maliszewska

Sygn. akt I C 345/23 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa z siedzibą w M. wnosił o zasądzenie od pozwanego R. M. kwoty 12.268,65 zł z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty. Powód wnosił nadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwanego oraz pierwotnego wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. łączyła umowa pożyczki refinansującej nr (...) zawarta w dniu 28 czerwca 2022 r. za pośrednictwem platformy internetowej pośrednika kredytowego, na podstawie której pozwanemu zostały udostępnione środki pieniężne w kwocie 11.373 zł na okres 30 dni. Pozwany nie spłacił pożyczki.

Pożyczkodawca na podstawie umowy cesji wierzytelności nr (...) z dnia 01 września 2022 r. zbył przysługującą mu wierzytelność względem pozwanego na rzecz (...) z siedzibą w E.. Następnie na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 grudnia 2022 r. (...) zbyła przysługującą jej względem pozwanego wymagalną wierzytelność na rzecz powoda.

W dniu 22 grudnia 2022 roku powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W dniu 25 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał postanowienie o umorzeniu przedmiotowego postępowania.

Powód wskazał, że dochodzone roszczenie stało się wymagalne z dniem 28 lipca 2022 r., a na jego wysokość składały się:

niespłacony kapitał w kwocie 11.353,72 zł;

niespłacone odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczone zgodnie z zawartą umową pożyczki od pozostałej do spłaty kwoty pożyczki od dnia następującego po dniu wymagalności pożyczki do dnia wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda, dokonanej według stanu na dzień 24 listopada 2022 r., które zostały nabyte przez powoda w ramach umowy cesji w kwocie 709,16 zł;

niespłacone odsetki umowne za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie naliczone od dnia następującego po dniu wyceny wierzytelności będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności na powoda dokonanej według stanu na dzień 24 listopada 2022 r. do dnia poprzedzającego dzień wytoczenia powództwa od kwoty pozostałych do zapłaty kapitału pożyczki i prowizji w kwocie 205,77 zł.

Pozwany R. M. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Podniósł nie udokumentowanie roszczenia przez powoda (posłużenia się jedynie kserokopiami), nie udowodnienie utworzenia przez pozwanego profilu klienta, wnioskowania przez pozwanego o pożyczkę, zawarcia umowy, przekazania pozwanemu umowy za pośrednictwem trwałego nośnika, wykonania umowy przez rzekomego wierzyciela pierwotnego oraz brak legitymacji czynnej.

Pozwany podniósł, że w aktach sprawy brak jest dowodu na to, że pozwany posiadał aktywne konto w witrynie internetowej rzekomego poprzednika prawnego powoda i był jego klientem. Nie złożono do akt sprawy jakiegokolwiek dowodu na weryfikację konta klienta. Pozwany zaprzeczył, że wnioskował o pożyczkę refinansującą i aby posiadał aktywne konto w witrynie internetowej. Podał, że nie posiadał zdolności kredytowej i rzekomy wierzyciel nie mógł mu udzielić pożyczki.

Pozwany zaprzeczył, że wykonywał jakiegokolwiek przelewy opłat za refinansowanie rzekomych pożyczek. Powód przedłożył wydruk z niewiadomego systemu informatycznego, który miał świadczyć o tym, że pozwany dokonał opłaty w wysokości 2.129,28 zł. Nie wynika z tego jednakże okoliczność, że pozwany przelał wskazaną kwotę za pośrednictwem rachunku bankowego, którego jest właścicielem. Ponadto kwota 2.129,28 zł nie odpowiada kwocie opłaty za refinansowanie wskazanej w wydruku projektu umowy refinansującej (1.750,72 zł). Wydruk nie jest dowodem sporządzonym na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy prawo bankowe. Ponadto brak jest w aktach sprawy elektronicznej kopii wiadomości e-mail, gdzie załącznikiem do wiadomości byłaby treść wydruków przedłożonych przez powoda w niniejszym postępowaniu. Pozwany zaprzeczył, aby otrzymał jakiegokolwiek dokumenty pod postacią trwałego nośnika.

Pozwany zaprzeczył, że rzekoma umowa refinansująca została wykonana. Brak jest dowodu wskazującego, że kwota pożyczki została wypłacona na rachunek bankowy rzekomego pożyczkodawcy pierwotnego zgodnie z zapisami wydruku projektu umowy. Pozwany zarzucił, że do żadnego przelewu nie doszło oraz że nie składał dyspozycji spłaty jakichkolwiek swoich zobowiązań. Zawieranie za pośrednictwem portalu pożyczkowego prowadzonego przez pośrednika pożyczek na refinansowanie zadłużeń, zaciągniętych u innych pożyczkodawców (powiązanych kapitałowo) działających na tym samym portalu pożyczkowym zmierzało w istocie do obejścia przepisów o ograniczeniu tychże kosztów, czego konsekwencją było zwiększenie wynagrodzenia pożyczkodawców i pośrednika, a dla pozwanego zwiększenie obciążeń finansowych. Brak wykonania umowy pożyczki refinansującej i jej rzekome

zawarcie zmierzające do obejścia przepisów ustawy o kredycie konsumenckim nie pozwala uznać, że fikcyjna umowa refinansująca jest ważna. Tym samym powód nie mógł jej nabyć na mocy umowy przelewu wierzytelności.

Zdaniem pozwanego wydruk umowy pożyczki wytworzony przez powoda nie może stanowić dowodu na zawarcie umowy pożyczki. Może jedynie wskazywać, że to pożyczkodawca wyraził wolę zawarcia takiej umowy. Nie można jednak stwierdzić na tej podstawie, czy zostało złożone oświadczenie woli przez pożyczkobiorcę, a jeśli tak, to jakiej treści. Wprawdzie powodowa spółka przedłożyła pewne dokumenty, jednakże uczyniła to w sposób wybiórczy i niepełny. Powód przedstawił jedynie część dokumentów, które zgodnie z załączonym wydrukiem umowy pożyczki winny powstać w związku z zawarciem umowy powołanej w pozwie. Przedstawione dokumenty nie były kompletne i nie tworzyły spójnej całości, tak aby móc przyjąć, że po stronie pozwanego powstało określone zobowiązanie. W szczególności nie przedstawiono żadnej wiadomości pochodzącej od pozwanego bądź wiadomości skierowanych do niej, które stosownie do warunków powoływanej umowy winny być wysłane do pozwanego bądź przez niego do pożyczkodawcy, a to przede wszystkim w postaci przelewu weryfikacyjnego czy potwierdzenia skorzystania z innego systemu weryfikacyjnego. Samo twierdzenie powoda, jakoby jego rzekomy poprzednik prawny zawarł z pozwanym umowę pożyczki na odległość nie może zastąpić procesu dowodzenia, ponieważ powód jest w obowiązku udowodnienia, że doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli oraz udowodnienia, że złożone oświadczenia były skuteczne. Nie można również domniemywać złożenia oświadczenia woli o zawarciu umowy ze strony rzekomego pożyczkodawcy. Nie wiadomo bowiem, kto miałby odebrać rzekome oświadczenie woli pozwanego. Treść wydruku projektu umowy nie wskazuje w treści danych, które pozwalają na identyfikację osoby składającej oświadczenie woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Skoro okoliczność ta pozostaje nieudowodniona, to wszystkie postanowienia umowy uznać należy za bezskuteczne, bowiem o skuteczności złożonego oświadczenia decydują w szczególności takie okoliczności jak zdolność do czynności prawnych, forma czy należyte umocowanie.

Pozwany wskazał nadto, że umowa, która miała zostać zawarta w dniu 01 września 2022 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) nie zawiera podpisów stron, co zdaniem pozwanego budzi wątpliwości, czy rzeczywiście została zawarta. Co więcej, załącznik do ww. umowy nie konkretyzuje w jakikolwiek sposób wierzytelności, bowiem nie wskazano w załączniku danych pozwanego takich jak PESEL czy imię i nazwisko. Pozwany zaprzeczył, że dotyczy go wyciąg z załącznika. Tożsame zarzuty pozwany zgłosił wobec wydruku projektu umowy cesji, którą powód rzekomo zawarł ze spółką (...). Pozwany zaprzeczył, aby doszło do zawarcia umowy pomiędzy powodem a spółką (...) oraz aby doszło do zapłaty ceny określonej w umowie cesji rzekomo zawartej przez powoda. Pozwany zarzucił, iż wydruk tabeli (wyciąg z załącznika do umowy), w której ujawniono jedynie wiersz z danymi pozwanego i danymi rzekomego zobowiązania jest efektem daleko idącej ingerencji powoda w treść pierwotnego dokumentu. W ocenie pozwanego taki sposób prezentacji dowodu nie pozwala przyjąć, iż dowód ten przesądza o tym, iż powód nabył wobec pozwanego wymagalną wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

Skoro więc powód nie dowiódł, że pozwany zawarł umowę ani też, że rzekoma umowa została wykonana czy też nie udowodnił, iż pozwany otrzymał umowę i ją podpisał, tak nie sposób uznać, że opisana przez powoda wierzytelność istnieje. Skoro zaś nie istnieje, powód nie mógł jej nabyć.

Sąd ustalił, co następuje:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą B. prowadzi działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest udzielanie pożyczek i kredytów konsumenckich osobom fizycznym, w tym pożyczek refinansujących.

W dniu 28 czerwca 2022 r. została zawarta umowa pożyczki refinansującej z pożyczkobiorcą R. M. nr PESEL (...), legitymującym się dowodem osobistym nr (...) na kwotę 11.373 zł na okres 30 dni. Zgodnie z umową kwota pożyczki miała być przelana na rzecz (...) sp. z o.o. przy czym w umowie nie określono ani pożyczki refinansowanej ani numeru rachunku bankowego na który miał być dokonany przelew pożyczonej kwoty. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty pożyczonej kwoty powiększonej o odsetki umowne w kwocie 149,56 zł czyli łącznie do zapłaty kwoty 11.522,56 zł w terminie do 28 lipca 2022 r.

Opłatę za refinansowanie określono na kwotę 1.750,72 zł. Uiszczenie tej opłaty przez pożyczkobiorcę było warunkiem udzielenia pożyczki.

W umowie pożyczki strony ustaliły, że:

pożyczkodawca spłaca zobowiązanie zaciągnięte uprzednio u podmiotu współpracującego z pośrednikiem. Spłata obejmuje spłatę należnej kwoty pożyczki i prowizji. Warunkiem udzielenia pożyczki jest uregulowanie zobowiązania w zakresie odsetek za opóźnienie i odsetek kapitałowych refinansowanej pożyczki - § 2 pkt 2 umowy pożyczki,

umowę pożyczki refinansującej uważa się za zawartą pod warunkiem uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie - § 2 pkt 7 umowy,

spłata pożyczki refinansowanej zostanie dokonana niezwłocznie po uznaniu rachunku opłatą refinansującą, nie później jednak niż w terminie 10 dni - § 2 pkt 9 umowy;

po zawarciu umowy pożyczki refinansującej pożyczkodawca przesyła pożyczkobiorcy na trwałym nośniku formularz informacyjny, umowę pożyczki refinansującej, ramową umowę pożyczki, tabelę opłat i prowizji oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu - § 2 pkt 13 umowy.

(**dowód** : umowa pożyczki refinansującej z dnia 28.06-2022 r. nr (...) k. 23-23v akt)

Powód przedłożył kserokopię umowy cesji wierzytelności nr (...) z której miałyby wynikać, że dniu 01 września 2022 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarł z (...) z siedzibą w E. umowę cesji. Przedmiotem cesji miały być wymagalne wierzytelności pieniężne określone w Załączniku (...) do umowy, w tym wierzytelność z umowy pożyczki numer (...) z dnia 28 czerwca 2022 r. na łączną kwotę 11.534,12 zł: niespłacona pożyczka w kwocie 11.353,72 zł i odsetki w kwocie 180,40 zł. W załączniku wskazano, że na poczet umowy spłacono 200 zł.

(**dowód:** kserokopia umowy cesji wierzytelności Nr (...) k. 9-10 akt, kserokopia wyciągu z Załącznika (...) do umowy cesji k. 20v akt)

Powód przedłożył również kserokopię umowy cesji z której miałyby wynikać, że w dniu 6 grudnia 2022 r. (...) zawarła umowę przelewu wierzytelności z powodem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółka komandytowa z siedzibą w M.. Przedmiotem cesji miały być wymagalne wierzytelności pieniężne określone w Załączniku nr 3 do umowy, w tym wierzytelność z umowy pożyczki numer (...) z dnia 28 czerwca 2022 r. na łączną kwotę 12.062,88 zł wobec R. M. PESEL (...).

(**dowód:** kserokopia umowy cesji wierzytelności z dnia 6.12-2022 r. k. 15-17v akt, kserokopia wyciągu z Załącznika nr 3 do umowy cesji k. 20 akt)

Powód w dniu 22 grudnia 2022 r. wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego z pozwem przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 2 stycznia 2023 r. wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający żądanie pozwu, sygn. akt VI Nc-e 1784959/22.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwanego i utraty mocy nakazu zapłaty postanowieniem z dnia 25 stycznia 2023 r. postępowanie w sprawie zostało umorzone.

(**dowód:** wydruk akt elektronicznego postępowania upominawczego w sprawie VI Nc-e 1784959/22 k. 27-29 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał roszczenie powoda za nieuzasadnione.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów przedłożonych przez powoda. Z dowodów tych nie wynika jednak by pozwany R. M. zawarł z (...) Sp. z o.o. w B. w dniu 28 czerwca 2022 r. sporną umowę refinansującą. Nie wynika też by umowa ta została wykonana przez pożyczkodawcę. Nie wynika z nich też by powód posiadał legitymację czynną w niniejszym procesie.

Umowa pożyczki refinansującej z której powód wywodzi swoje roszczenia pod względem prawnym stanowi kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Zgodnie bowiem z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Natomiast przez kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13).

Pozwany zaprzeczył by zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki. Zaprzeczył by posiadał konto na portalu pożyczkodawcy, by złożył wniosek o zawarcie umowy pożyczki, by posiadał zadłużenie wobec firmy której pożyczka miała być spłacona sporną pożyczką i by pożyczkodawca wykonał umowę pożyczki. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powoda obciążał zatem ciężar wykazania tych okoliczności i powód temu obowiązku nie sprostał.

Przed wszystkim wskazać należy, że osoba zawierająca umowę pożyczki legitymowała się dowodem osobistym nr (...). Tymczasem jak wynika z danych PESEL SAD pozwany R. M. legitymuje się dowodem osobistym nr (...).

W związku z powyższą niezgodnością i zarzutami pozwanego, Sąd zobowiązał powoda do wykazania dokumentem zarejestrowania się pozwanego na portalu pożyczkodawcy i utworzenia Profilu Klienta, uiszczenia opłaty rejestracyjnej, złożenia przez pozwanego wniosku o pożyczkę ze wskazaniem długu którego refinansowanie dotyczyło, uiszczenia opłaty refinansującej, wypłaty pożyczki i spłaty refinansowanego długu oraz wykazania zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki, która była refinansowana, zakreślając 14 - dniowy a następnie 7 - dniowy termin do wykazania tych spornych faktów pod rygorem pominięcia (k. 41 i 50 akt oraz 60 i 62 akt). Powód nadesłał jedynie umowę pożyczki refinansującej z dnia 29 maja 2022 r. nr (...) zawartą przez R. M. legitymującego się dowodem osobistym nr (...) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. (k. 74 akt), która w żaden sposób nie dowodzi zawarcia przez pozwanego spornej umowy. Przed wszystkim osoba zawierająca tę umowę, tak jak i sporną umowę pożyczki legitymowała się innym dowodem osobistym niż posiada pozwany.

Poza tym powód nie przedłożył żadnych innych dowodów by wykazać sporne fakty. Nie wykazał aby pozwany zarejestrował się na portalu pożyczkodawcy, by uiścił opłatę rejestracyjną, by złożył wniosek o udzielenie spornej pożyczki refinansującej z dnia 28 czerwca 2022 r., by spełnił warunki zawarcia tej umowy i w związku z tym by doszło w ogóle do zawarcia umowy i jej wykonania przez (...)

Wskazać należy, że zgodnie z § 6 pkt 2 ramowej umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. pożyczka refinansująca udzielana jest na wniosek pożyczkobiorcy. Zgodnie z pkt 3 tego § 6 pożyczkobiorca może złożyć wniosek za pośrednictwem Profilu Klienta. Dalej kolejny pkt 4 określa, że do wniosku o udzielenie pożyczki refinansującej stosuje się odpowiednio postanowienia ramowej umowy pożyczki oraz regulaminu rejestracji dotyczące wniosku o udzielenie pożyczki (k. 21v akt). Brak wniosku uniemożliwia zatem rozpoczęcie procedury zawarcia umowy pożyczki refinansującej i zawarcie samej umowy. Powód nie wykazał by pozwany złożył taki wniosek ograniczając się do stwierdzenia, że strona powodowa dysponuje danymi osobowymi pozwanego które podał przy rejestracji za pomocą formularza rejestracyjnego co jest dowodem, że pozwany dokonał rejestracji na portalu wierzyciela pierwotnego. Dysponowanie danymi osobowymi przez powoda zajmującego się zawodowo nabywaniem wierzytelności nie jest

dowodem na zawarcie jakiegokolwiek umowy przez pozwanego. Tym bardziej, że w niniejszej sprawie, jak wyżej wskazano dane dowodu osobistego pozwanego nie są zgodne z rzeczywistością a powód dysponuje nawet umową pożyczki nr (...), która według jego twierdzeń została spłacona więc z pewnością nie nabył tej wierzytelności.

Dalej umowa pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. została zawarta pod warunkami i powód nie wykazał by warunki te zostały przez pożyczkobiorcę spełnione a tym samym by umowa została skutecznie zawarta.

Zgodnie z § 2 pkt 7 spornej umowy pożyczki umowę pożyczki refinansującej uważa się za zawartą pod warunkiem uznania rachunku bankowego pośrednika przelaną kwotą opłaty za refinansowanie, czyli pod warunkiem uiszczenia opłaty refinansującej (k. 23 akt). Zgodnie z umową opłata refinansująca została określona na kwotę 1.750,72 zł. Powód nie wykazał by pozwany uiścił taką kwotę na rzecz pośrednika kredytowego lub wierzyciela pierwotnego. Powód przedłożył co prawda jakiś wydruk wpłaty w dniu 23 czerwca 2022 r. kwoty 2.129,28 zł z danymi pozwanego i z adnotacją „Refinansowanie pożyczki (...)” (k. 25 akt), nie poświadczony za zgodność, ale nie stanowi on dowodu uiszczenia przez pozwanego opłaty refinansującej w związku z pożyczką z dnia 28 czerwca 2022 r. Jak słusznie zarzucił pozwany, nie zgadza się kwota opłaty refinansującej a dodatkowo nie zgadza się data uiszczenia opłaty. Skoro według twierdzeń powoda sporna umowa refinansująca została zawarta w dniu 28 czerwca 2022 r. i w umowie wskazano, że warunkiem jej zawarcia jest uiszczenie opłaty refinansującej to znaczy, że na dzień zawarcia umowy opłata refinansująca nie była uiszczona. Z tego zaś wydruku wynika, że była uiszczona w dniu 23 czerwca 2022 r. i to w kwocie znacznie wyższej od wymaganej. Powód nie wyjaśnił tych wątpliwości, mimo wyraźnego zarzutu pozwanego, ograniczając się do stwierdzenia, że pozwany uiścił opłatę refinansującą w dniu 23 czerwca 2022 r. (k. 67v akt). W ocenie Sądu opłata refinansująca z dnia 23 czerwca 2022 r., której wydruk powód przedłożył, nie dotyczyła spornej pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. a przynajmniej powód tej okoliczności nie wykazał.

Kolejnym warunkiem od którego uzależnione było zawarcie umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. było uregulowanie zobowiązania w zakresie odsetek za opóźnienie i odsetek kapitałowych refinansowanej pożyczki. Wynikało to z § 2 pkt 2 umowy pożyczki. Powód nie wykazał by i ten warunek został spełniony przez pożyczkobiorcę.

Wskazać należy, że ze spornej umowy pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. w żaden sposób nie wynika jak umowa miała być refinansowana tą zaciągniętą pożyczką. Wskazano tylko, podmiot (...) Sp. z o.o. nie konkretyzując samej umowy. Twierdzenie powoda, że dotyczyło to pożyczki o nr (...) zawartej z (...) jest tylko nieudowodnionym twierdzeniem. Nie przedłożenie wniosku pożyczkobiorcy o udzielenie pożyczki z dnia 28 czerwca 2022 r. uniemożliwiło ustalenie tej okoliczności. Przedłożenie zaś dowodu uiszczenia w dniu 23 czerwca 2022 r. kwoty 2.129,28 tytułem refinansowania pożyczki o nr (...) jest dowodem, że refinansowanie tej pożyczki nr (...) zostało dokonane na podstawie zupełnie innej umowy. Umowy w której opłatę refinansującą określono właśnie na kwotę 2.129,28 zł.

Dodatkowo wskazać należy, że kolejnym argumentem przesądzającym uznanie przez Sąd, że nie doszło do zawarcia umowy jest nie wykazanie przez powoda wykonania § 2 pkt 13 umowy. Zgodnie z jego treścią po zawarciu umowy pożyczki refinansującej pożyczkodawca przesyła pożyczkobiorcy na trwałym nośniku formularz informacyjny, umowę pożyczki refinansującej, ramową umowę pożyczki, tabelę opłat i prowizji oraz wzór oświadczenia o odstąpieniu. Powód nie wykazał by wierzyciel pierwotny dopełnił tych formalności. Gdyby umowa została skutecznie zawarta z pewnością (...) wykonałoby umowny obowiązek.

Powyższe potwierdza, że powód nie wykazał aby doszło do skutecznego zawarcia umowy przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym.

Powód nie udowodnił też by umowa pożyczki została w ogóle wykonana, tzn. by zgodnie z treścią umowy została spłacona wcześniejsza umowa zawarta przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. W § 2 pkt 9 umowy wskazano, że spłata pożyczki refinansowanej zostanie dokonana niezwłocznie po uznaniu rachunku opłatą refinansującą, nie później jednak niż w terminie 10 dni.

Pozwany kwestionował fakt wykonania umowy przez wierzyciela pierwotnego a powód nie zaoferował żadnego dowodu na tę okoliczność. Pomijając fakt braku sprecyzowania w umowie z dnia 28 czerwca 2022 r. refinansowanej

pożyczki, to powód nie wykazał by wierzyciel pierwotny dokonał zgodnie z umową wypłaty kwoty 11.373 zł na rzecz (...) tytułem spłaty jakiegokolwiek pożyczki pozwanego zaciągniętej w (...) sp. z o.o. Oczywistym jest, że w zaistniałej sytuacji pożyczkobiorca nie jest obciążony obowiązkiem zwrotu na rzecz pożyczkodawcy ani powoda żadnej kwoty. Świadczenie pieniężne pożyczkobiorcy na rzecz pożyczkodawcy nie jest bowiem obowiązkiem samoistnym, lecz zwrotnym, uzależnionym od uprzedniej wypłaty kwoty pożyczki. Brak dowodu wykonania umowy przez pożyczkodawcę czyni roszczenie powoda bezpodstawnym nawet gdyby umowa pożyczki została zawarta.

W tych okolicznościach, skoro powód nie wykazał ani zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego ani wykonania tej umowy przez wierzyciela pierwotnego roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Sam wydruk umowy pożyczki nie stanowi dowodu ani jej zawarcia ani wykonania. Fakt zaś zawarcia umowy na odległość zgodnie z art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (tekst jednolity Dz.U. z 2020 r. poz. 287) i w drodze elektronicznej zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2002 roku o świadczeniu usług drogą elektroniczną (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 344) nie zwalnia powoda od dowodzenia spornych faktów.

Należy wskazać, że do umów zawieranych na odległość i w drodze elektronicznej należy podchodzić z dużą ostrożnością z uwagi możliwość nadużyć.

Na marginesie wskazać należy, że Sąd podziela zarzut pozwanego, że w okolicznościach niniejszej sprawy sporna umowa refinansująca mogła zostać zawarta w celu obejścia przepisów ograniczających wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki z wykorzystaniem odrębnej podmiotowości prawnej pożyczkodawców: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą B.. Świadczy o tym treść obu umów refinansujących w celu wzajemnego refinansowania pierwotnej pożyczki w kwocie 11.373 zł udzielonej w nieustalonej dacie (k. 74 i 23 akt).

Trafny był również podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji czynnej powoda, który nie udowodnił, aby skutecznie nabył wiarygodność dochodzoną pozwem. Na potwierdzenie tej okoliczności powód przedstawił zwykłą kserokopię umowy cesji wiarygodności (...) z dnia 1 września 2022 r. zawartej między (...) Sp. z o.o. a (...). Kserokopią był również wyciąg z Załącznika (...) do wyżej wskazanej umowy, w którym pod pozycją (...) opisano pożyczkę o numerze (...) (k. 9-10 i 20v akt). Przedstawił też zwykłą kserokopię umowy cesji z dnia 6 grudnia 2022 r. zawartą między (...) i powodem z kserokopią wyciągu z załącznika nr 3 do umowy, w którym pod pozycją (...) opisano pożyczkę o numerze (...) (k. 15-18 i 20 akt).

Pozwany zakwestionował prawdziwość i wiarygodność tych dokumentów, podnosząc, że zaprzecza by umowy cesji zostały zawarte, że przedłożone wydruki nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, wyciągi załączników do umowy są efektem daleko idącej ingerencji powoda a dane przed wydrukiem wyciągu z załącznika mogą być z łatwością modyfikowane. Pozwany wskazał, że ważność cesji wiarygodności winna być ustalona na podstawie oryginałów umowy z kompletem załączników.

Wobec takich zarzutów pozwanego przedstawione przez powoda, a opisane powyżej, kserokopie nie miały żadnej wartości dowodowej. Stosownie do art. 129 § 1 k.p.c. Strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Zgodnie zaś z § 2 tego art. Zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym... . Moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest zatem uprzednim poświadczeniem zgodności kserokopii z oryginałem. Niepoświadczona za zgodność z oryginałem kopia nie jest zatem dokumentem, jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono podstawą do przeprowadzenia dowodu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 16.06.2000 r. IV CKN 59/00, z 29.04.2009 r. II CSK 557/08). Wymaga podkreślenia, że sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów k.p.c. i nie może dokumentu zastąpić. Ponadto stosownie do art. 253 k.p.c. jeżeli strona przeciwna zaprzecza prawdziwości dokutemu prywatnego, strona, która chce z niego skorzystać winna tę prawdziwość udowodnić.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód nie przedstawił żadnego dokumentu – w rozumieniu przepisów k.p.c. – który potwierdzałby fakt nabycia przez (...) od pożyczkodawcy będącego

wierzycielem pierwotnym a następnie przez powoda wierzytelności wynikającej ze spornej umowy pożyczki. Wszystkie przedstawione przezeń na tę okoliczność środki dowodowe były zwykłymi kserokopiami, nie miały zatem żadnej mocy dowodowej. Powód wiedząc doskonale, że pozwany kwestionuje fakt istnienia po jego stronie legitymacji czynnej z uwagi na zwykłe kserokopie „dokumentów”, nie nadesłał oryginałów umów cesji, nie potwierdził za zgodność z oryginałem przedłożonych kserokopii i nie przedstawił innych środków dowodowych na kwestionowaną przez pozwanego okoliczność.

Raz jeszcze należy jednak podkreślić, że brak poświadczenia kopii przez fachowego pełnomocnika lub brak przedstawienia innego rodzaju odpisów urzędowych tych dokumentów sprawiły, iż w sprawie nie zostało wykazane skuteczne nabycie wierzytelności przez podmiot, od którego wierzytelność tę nabył powód, w konsekwencji czego nie została wykazana również legitymacja czynna powoda w dochodzeniu przedmiotowej wierzytelności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wobec braku podstaw z art. 720 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz.U. z 2023 r., poz. 1028) oddalił roszczenie powoda.

O kosztach postępowania Sąd postanowił na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą niniejszy spór.

Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 zł składały się koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej określonej w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (tekst jednolity Dz.U. 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.). Od kwoty kosztów postępowania Sąd zasądził nadto odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

Sędzia Halina Maliszewska